27/02/2021

Заупокойна св. Литурия и опело на преподавателя от Софийската семинария г-н Димитър Попов



На 27 февруари 2021 г. в Семинарския храм бе отслужена заупокойна св. Литургия за починалия преподвател г-н Димитър Попов от ректора на Семинарията архимандрит Пахомий.

След светата Литургия се извърши и опелото на г-н Димитър Попов, на което присъстваха десетки свещеници, ученици, приятели и роднини. Опелото бе отслужено от протосингела на Софийската света митрополия Архимандрит Василий, заедно с ректора на Семинарията архимандрит Пахомий, протосингела на Пловдивска света митрополия ставр. Свещ. Ик Тодор Хаджиев, архимандрит Исаак и много духовници от Софийска и други епархии, всичките бивши негови ученици.

След идвършването на опелото в негова памет ученикът Йоан-Петър Павлов от 9 кл. прочете едно съчинение на г-н Попов, което може да видите по-долу в текста.

От името на Негово Светейшество българския патриарх Неофит архимандрит Василий изказа съболезнования към родните на г-н Димитър Попов. В речта си архимандрит Василий припомни, че с благословение на

архимандрит Серафим Алексиев, г-н Попов е започнал работа преди 30 години в Софийската духовна семинария, която по това време е пребивавала на гара Черепиш. Той каза, че г-н Попов е бил прмер за учител в евангелския смисъл на думата. Учител, който е защитавал православната вяра и винаги е стоял в лоното на Българската Православна Църква и през периода на трудности и разкол. Учител, който поколения семинаристи, минали през духовната школа, помнят със сърдечна и синовна любов.

В своята реч Ректорът на Софийската духовна семинария архимандрит Пахомий припомни, че животът му е бил неразривно свързан със Семинарията. През 1995 г. той се венчава със съпругата си Цвета Попова в храма на Семниарията. Няколко години по-късно в този храм е кръстен и синът му Васил Попов. Ректорът отбеляза, че свидетелство за неговата бащина грижа и всеотдайност към учениците са всички присъстващи в храма, но и много други ученици и приятели, които не са успели да дойдат днес. Той каза, че в текста на г-н Попов – виж тук, се чувства онази душевност, която, често пъти е прикривана от неговото смирение. В този текст се вижда онази дълбока християнска душа, която има за цел да преподаде вярно Христовото учение с пример и скромност. Спомняйки си за него Ректорът спомена, че винаги г-н Попов се е трудел неуморно, за да може учениците на Семинарията да завършат успешно и достойно държавните богословски и външни зрелостни изпити по философия.

Бог да упокои душата му!

ТЕКСТ НА г-н Димитър Попов на тема : БЛАГАТА ВЕСТ И „МОДЕРНОТО“ ХРИСТИЯНСТВО

Днес е все по-трудно да чуем въпроса: „Господи, какво да направя, за да наследя вечен живот?“. И още по-сложно е да се чуе отговорът…

Не, че Евангелието не се проповядва навсякъде по света. Просто е дошло времето, когато самите християни са се уморили да бъдат християни. За да си християнин днес е достатъчно да бъдеш добър син, съпруг и баща, гражданин и данъкоплатец. За да си православен пък е достатъчно да бъдеш българин, руснак или грък. И обратното, за патриота е желателно да бъде православен. В общ план християните искат да бъдат като другите – „модерни“. Да имат хубави къщи и коли, банкови сметки и късмет. Целта е да живеят без много труд, в това число и труда по изпълнение на Божиите заповеди.

Благата вест кънти в ушите на всички, но делникът е пълен с много по-важни проблеми. Решавайки ги, християните осигуряват своя временен комфорт – на себе си и на потомството. Смисълът на живота като път към спасението, усетът за вечността, та дори и страхът Господен са позабравени. Диалогът с Бога се отлага, защото желанията на „модерните“ сърца е Той, Христос, да не им пречи. Иначе мястото Му на велик морализатор и учител е запазено в конституциите на всички модерни държави. Културата и изкуството се базират на идеи и сюжети, взети от Неговия живот и проповед. Хората са свободни пред закона в Негово име и имат граждански права, които отстояват. Те се борят за един чист, лъчезарен свят, без болести и изпълнен с дълголетие, богатство и мир, но без Него – Христос. Така се изпълняват пророческите думи на св. ап. Павел: „Защото ще дойде време, когато човеците не ще търпят здравото учение, но водени от своите похоти, ще си насъберат учители да им гъделичкат слуха: те ще отвърнат слуха си от истината и към басни ще се обърнат“ (2 Тим. 4:3-4).

Дотук под „модерни“ християни ние имахме предвид не някаква сатанинска секта от богоборци, не политическа организация или военен съюз, не дори и враждебна на християнството култура като исляма. Става въпрос за тези от нас, които, наричайки себе си християни, смятат, че социалната дейност на Църквата е първа и едва ли не единствена цел, че монашеството и мистиката са вредни, чудесата – измислици, а тайнствата – обикновени обреди. Свещениците пък са обикновени жреци и психолози, които, заедно с екстрасенсите, шаманите и зодиакалните знаци помагат на хората за постигане на щастлив живот.

Днес, живеейки заедно с тези „модерни“ християни, ние като семинаристи (статията е предназначена за учениците в СДСеминария – бел. ред.) трябва да помним, че Благата вест ни приканва не към постигане на власт в света или към отричане на ценностте му. Тя ни приканва чрез живота и делата си да призовем „модерните“ християни и философите, които Божията майка посрами, да пожелаят в сърцето си диалог с Истината-Христос. Истината, която все така им се изплъзва. Тогава ще можем да проповядваме, че монашеството е крепило по пътя към спасение, мистиката – реален път към спасение, чудесата – знаци от Бога с цел спасение, а тайнствата – единственото средство за спасение, което се извършва от клира на Църквата Христова. Така думите Господни „в света скърби ще имате, но дерзайте Аз победих света“ ще се отнасят и до нас. А като бъдещи свещеници на Църквата Христова, чувайки въпроса, отправен от миряните чрез нас:

„Господи, какво да сторя, за да наследя живот вечен“, ще можем да им отговорим от името на Бога: „Възлюби Господа Бога твоего от всичкото си сърце и от всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си разум, и ближния като себе си“. Тогава със сигурност ще чуем одобрението от Господа: „Право отговори, тъй постъпвай и ще бъдеш жив“ (Лука 10:28).

Текст: дякон Слави Спасов

Снимки: Николай Георгиев, 9 кл.

Стефан Момчилов, 10 кл.

— bg-patriarshia.bg